

Conflict negativ de competență. Malpraxis. Acțiune în pretenții întemeiată pe dreptul comun. Instanța competentă material

Cuprins pe materii: Drept procesual civil. Competența instanțelor

Index alfabetic: conflict negativ de competență

- acțiune în pretenții
- răspundere civilă delictuală
- malpraxis
- competență materială

C. proc. civ., art. 94 pct. 1 lit. k), art. 95 pct. 1, art. 99 alin. (2),

art. 133 alin. (2), art. 135

Legea nr. 95/2006, art. 679 - art. 685, art. 687

C. civ., art. 1357 - art. 1359

Potrivit dispozițiilor art. 684 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, procedura stabilirii cazurilor de malpraxis nu împiedică liberul acces la justiție potrivit dreptului comun.

Astfel, în cazul în care reclamantul a ales să sesizeze direct instanța de judecată potrivit dreptului comun, fără a parcurge procedura din legea specială, competența de soluționare a litigiului nu aparține judecătorei în care a avut loc actul de malpraxis reclamat, conform art. 687 din Legea nr. 95/2006 - având în vedere că ea nu soluționează decât litigiile prevăzute de legea specială-, ci rămâne partajată între judecătore și tribunal, conform criteriului valoric.

Secția a II-a civilă, Decizia nr. 1517 din 29 iulie 2020

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătorei Craiova, Secția civilă la 30.01.2019, reclamantul A. a chemat în judecată pe pârâții S.C. B. S.R.L. și C., solicitând instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să oblige pârâții la plata către reclamant a sumei de 347.800 lei, din care 230.000 lei reprezintă daune morale, 100.000 lei reprezintă prejudiciu estetic și 17.800 lei daune materiale, cu cheltuieli de judecată.

Pârâta S.C. B. S.R.L. a chemat în garanție pe S.C. D. S.A.

Prin sentința civilă nr. 7336/13.06.2019, Judecătoria Craiova, Secția civilă, a respins excepția necompetenței sale materiale, a admis excepția necompetenței teritoriale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sector 2 București.

Pentru a se pronunța astfel, a reținut că obiectul cererii îl constituie acțiunea în atragerea răspunderii civile delictuale pentru un act medical de malpraxis și a reținut incidența art. 687 din Legea nr. 95/2006, potrivit căruia instanța competentă să soluționeze litigiile prevăzute în prezenta lege este judecătoria în a cărei circumscripție teritorială a avut loc actul de malpraxis reclamat.

De aceea, Judecătoria Craiova a apreciat că legiuitorul a prevăzut o competență teritorială specială derogatorie de la cea de drept comun, stabilită în funcție de locul actului de malpraxis reclamat (sediul punctului de lucru al pârâtei S.C. B. S.R.L. din București, str. X nr. 82, sector 2).

Pe cale de consecință, în baza art. 130 alin. (2), raportat la art. 129 alin. (2) pct. 2 C.proc.civ., coroborat cu art. 687 din Legea nr. 95/2006, Judecătoria Craiova a respins excepția necompetenței ei materiale, a admis excepția necompetenței teritoriale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 2 București, pe rolul căreia a fost înregistrată la 15.07.2019.

Prin sentința civilă nr. 8044/04.09.2019, Judecătoria Sectorului 2 București a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Dolj, Secția civilă.

Pentru a se pronunța astfel, a reținut în esență că litigiul are ca obiect o acțiune de drept comun întemeiată pe răspunderea civilă delictuală și că reclamantul nu s-a adresat Comisiei de monitorizare și competență profesională pentru cazurile de malpraxis, neexistând o decizie pronunțată de această comisie care să fie contestată de reclamant în prezentul său demers judiciar.

Astfel, în absența contestării unei decizii a Comisiei de monitorizare și competență profesională pentru cazurile de malpraxis, chiar dacă reclamantul a precizat că își întemeiază acțiunea pe dispozițiile Legii nr. 95/2006, instanța a apreciat că nu a fost investită cu o cerere întemeiată pe dispozițiile legii speciale, ci cu o acțiune în pretenții, de drept comun.

Prin urmare, cum chiar legea specială prevede posibilitatea părților de a se adresa direct instanței de drept comun fără a urma procedura instituită de Legea nr. 95/2006, iar valoarea pretențiilor reclamantului depășește pragul valoric de 200.000 lei prevăzut de art. 94 pct. 1 lit. k) C.proc.civ., ținând seama și de dispozițiile art. 99 alin. (2) C.proc.civ., a considerat că instanța competentă să soluționeze cauza este Tribunalul Dolj.

Totodată, a reținut că din punct de vedere teritorial competența este alternativă, în raport cu art. 113 alin. (1) pct. 9 C.proc.civ., astfel că, prin introducerea cererii la instanța de la domiciliul său, reclamantul a optat pentru sesizarea instanței în a cărei circumscripție s-a produs prejudiciul.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 129 alin. (2) pct. 2 și art. 132 alin. (3) C.proc.civ., Judecătoria Sectorului 2 București a admis excepția necompetenței materiale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Dolj, pe rolul căruia dosarul a fost înregistrat la 26.09.2019.

Prin încheierea din 31.10.2019, Tribunalul Dolj, Secția I civilă, a admis excepția necompetenței materiale procesuale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Secției a II-a civile din cadrul aceluiași tribunal.

Pentru a se pronunța astfel, a reținut incidența prevederilor art. 10 pct. 4 și 7 din Hotărârea nr. 16/29.10.2015 a Colegiului de conducere al Tribunalului Dolj, dar și a art. 2 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 1375/17.12.2015 a Consiliului Superior al Magistraturii, având în vedere obiectul și natura litigiului, respectiv cea de litigiu cu profesioniști.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Secției a II-a civile a Tribunalului Dolj la 02.12.2019.

Prin sentința nr. 35/03.03.2020, Tribunalul Dolj, Secția a II-a civilă, a admis excepția necompetenței sale materiale și a declinat competența de soluționare a cauzei, în favoarea Judecătoriei Sector 2 București.

Pentru a se pronunța astfel, a reținut că obiectul acțiunii îl constituie prejudiciul material și moral izvorât dintr-un act medical greșit, fiind invocate ca temei al răspunderii atât prevederile Legii nr. 95/2006, cât și cele ale art. 1.357 și art. 1.359 C.civ.

Astfel, instanța a reținut incidența art. 687 din Legea nr. 95/2006, care instituie o competență materială și teritorială specială de soluționare a răspunderii civile delictuale în ceea ce privește actul medical de malpraxis în favoarea judecătoriei, care înlătură competența de drept comun raportată la criteriul valoric, întrucât norma specială are prioritate de aplicare atunci când vine în concurs cu norma generală, conform principiului *specialia generalibus derogant*.

A mai reținut că în același sens este și jurisprudența Înaltei Curți și că un argument suplimentar rezidă în așezarea în cuprinsul Legii nr. 95/2006 a dispozițiilor art. 687, respectiv în Capitolul VII intitulat „Dispoziții finale”, care prevede că pentru toate cazurile în care este reclamată săvârșirea unui act de malpraxis instanța competentă din punct de vedere material și teritorial este judecătoria în a cărei circumscripție teritorială a avut loc respectivul act de malpraxis.

Cum în speță, conform principiului disponibilității, reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe dispozițiile legii speciale, iar trimiterea la normele dreptului comun sunt în completarea acestui temei juridic, Tribunalul Dolj, Secția a II-a civilă, a admis excepția necompetenței sale materiale și a declinat competența de soluționare a cauzei, în favoarea Judecătoriei Sector 2 București.

Prin încheierea din 23.06.2020, Tribunalul Dolj, Secția a II-a civilă a îndreptat eroarea materială din dispozitivul sentinței nr. 35/03.03.2020, în sensul că se va trece și mențiunea „constată ivit

conflictul negativ de competență și dispune înaintarea cauzei pentru soluționarea acestuia la Înalta Curte de Casație și Justiție”.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția a II-a civilă la 24.07.2020.

Înalta Curte, constatând că în cauză există un conflict negativ de competență, în sensul art. 133 alin. (2) C.proc.civ., ivit între cele trei instanțe care s-au declarat deopotrivă necompetente să judece pricina, în temeiul art. 135 C.proc.civ., a pronunțat regulatorul de competență și a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Dolj, Secția a II-a civilă, pentru următoarele considerente:

Instanța a fost investită să se pronunțe asupra cererii prin care reclamantul A. a solicitat obligarea pârâților S.C. B. S.R.L. și C. la plata sumei totale de 347.800 lei, din care 230.000 lei reprezintă daune morale, suma de 100.000 lei reprezintă prejudiciu estetic și suma de 17.800 lei daune materiale, fiind invocat ca temei juridic atât prevederi din Legea nr. 95/2006, cât și cele ale art. 1.357-1.359 C.civ.

Răspunderea pentru malpraxis este reglementată în art. 679-685 din Legea nr. 95/2006 și ea presupune, de regulă, o decizie emisă de Comisia de monitorizare și competență profesională pentru cazurile de malpraxis, care poate fi contestată la judecătoria aflată în circumscripția teritorială unde a avut loc actul de malpraxis reclamat.

Articolul 684 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 prevede că o atare procedură de stabilire a cazurilor de malpraxis nu împiedică liberul acces la justiție potrivit dreptului comun.

În cauză, reclamantul a ales să sesizeze direct instanța de judecată potrivit dreptului comun, fără a parcurge procedura din legea specială.

De aceea, competența de soluționare a prezentului litigiu nu aparține judecătoriei în care a avut loc actul de malpraxis reclamat, conform art. 687 din Legea nr. 95/2006, având în vedere că ea nu soluționează decât litigiile prevăzute de legea specială.

Pentru procedura prevăzută de dreptul comun, competența rămâne partajată între judecătoria și tribunal, conform criteriului valoric.

Prin urmare, cum valoarea pretențiilor unuia dintre capetele principale ale cererii depășește pragul valoric de 200.000 lei, Înalta Curte constată că, în temeiul art. 95 pct. 1, raportat la art. 94 pct. 1 lit. k), cu aplicarea art. 99 alin. (2) C.proc.civ., competența de soluționare a cauzei revine Tribunalului Dolj, Secția a II-a civilă, instanța în circumscripția căreia reclamantul își are domiciliul.

Față de considerentele anterior expuse, Înalta Curte, în temeiul art. 135 alin. (4) C.proc.civ., a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Dolj, Secția a II-a civilă.

